

[Gert Petersen.]

hvordan Danmark stiller sig til disse forpligtelser. Vi har sagt ja til dem med hud og hår i Paris. Men nu vel, det kunne være, at man alligevel i praktisk politik ville anlægge mere nuancerede synspunkter. Vi ved jo, at der under alle omstændigheder vil være uenighed om både det ene og det andet, når det kommer til den praktiske udarbejdelse, men herom tier statsministeren.

Man må også spørge sig selv: hvad skal Danmarks stakkels repræsentant i de udvalg, hvor man skal forberede den økonomisk-monetære union, overgangen til anden fase, gøre og sige? At dømme efter det svar, vi har fået her, kan han ikke forvente at få instrukser fra sin regering, og det synes jeg ærlig talt er en meget ubehagelig og trist position at anbringe ham i.

På samme måde med en række andre af de svar, statsministeren kommer med her. Jeg synes ikke, de er overvældende tilfredsstillende. Det er meget interessant f. eks., at statsministeren gør meget ud af miljø- og forureningsproblemerne, det er en meget væsentlig del af hans indlæg her. Men i communiquéet fylder denne sag 5 linjer ud af et communiqué på 12 sider. 5 linjer er, hvad der blev tilovers til miljøproblemerne i det communiqué, man har udarbejdet.

Jeg vil selvfølgelig sige, at hvis det er den danske regerings holdning, der afspejles igennem statsministerens svar, at man vil prøve på at presse igennem, at miljøproblemerne skal spille en langt større rolle, skal vi ikke modsætte os det. Vi har bare ikke indtryk af, at der hidtil er kommet noget ud af de bestræbelser, og slet ikke at dømme efter det communiqué, som vi gerne ville have diskuteret her i dag.

Vi savner i statsministerens besvarelse ethvert ord om, hvordan man fra dansk side mener ansvaret skal fordeles mellem EF-institutioner og regeringer med henblik på den økonomisk-monetære union. Vi savner ethvert ord om den politiske europæiske union, som Danmark via dette communiqué har forpligtet sig på, og vi savner, som jeg sagde tidligere, enhver forklaring på, hvordan art. 235 i Romtraktaten pludselig er kommet til at spille den rolle, den spiller.

Så vil jeg til sidst godt rejse et andet spørgsmål, der så at sige er dukket op, efter at vi formulerede forespørgslen, men som

hører hjemme i dens rammer. Det drejer sig om ministermødet vedrørende antiinflationære foranstaltninger 30.-31. oktober, der jo var forudset i communiquéet.

Vi mener, at det er meget bekymrende, hvad der er sket i forbindelse med dette ministermøde. Det er et vidnesbyrd om, at man inden for fællesmarkedet er uvant med, hvad vi — og det gælder, så vidt jeg har forstået, samtlige partier her — anser for en normal demokratisk procedure. Hvordan behandlede man fra fællesmarkedets side disse vigtige spørgsmål? Hvordan behandlede man en regering som den danske i denne sag? Hvordan blev den regering nødt til at behandle de øvrige demokratiske organer herhjemme? Jo, vi fik et forslag fra Kommissionen natten mellem den 25. og 26. oktober. På det møde, vi holdt i markedsudvalget den 27. oktober, var man ikke i stand til at forelægge nogen dokumenter for udvalget. Man måtte foretage en mundtlig gennemgang af de forslag, Kommissionen havde fremsendt, og man oplyste desuden, som det senere blev meddelt offentligt, at der var taget dansk forbehold skriftligt over for Ministerrådet med henblik på denne procedure.

Nu vel, det var den 27. Så kommer vi frem til den 30.-31., da selve ministermødet bliver holdt, og så har vi et nyt markedsudvalgsmøde, hvor man skal drøfte resultaterne fra ministermødet. Her er der stadig væk ikke nogen dokumenter, hverken med forslagene eller beslutningerne. Beslutningerne må gennemgås mundtligt, hvad der naturligvis må præge debatten i markedsudvalget. Vi har ikke noget papir på bordet. Det er en helt utilfredsstillende demokratisk procedure. Markedsudvalget vil ikke kunne arbejde tilfredsstillende under disse forhold, og man må også spørge: hvor i alverdens riger og lande kommer folketinget ind i beslutningsprocessen? Man risikerer jo, at Danmarks økonomiske politik lige med ét en dag er blevet fastlagt nede i Bruxelles, og så kan folketinget bare tage det til efterretning.

Jeg vil godt have at vide, hvordan Fællesskaberne har reageret på det brev, hvormed regeringen tog forbehold over for denne procedure. Jeg vil indskyde, at socialistisk folkeparti fuldt ud tilslutter sig og støtter det forbehold, regeringen tog over for procedu-